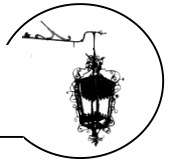

Paasdienst op zondag, 27 maart 2016

ds. Paul F. & Akke-Clara Thimm-Stelwagen 2016.06

Doopsgezinde Gemeente
Arnhem

Gaan voor vrede en vertrouwen
in Gods licht

Aansteken van de kaars Openen van de bijbel Welkom Stilte

Zingen: 612 (alle 3): Wij komen als geroepen en aan het licht gebracht

Bemoediging en Groet

Zingen: Psalm 118: 5,6,7,8: De Heer is mij tot hulp en sterkte Gebed

Bijbellezing: 1 Korintiërsbrief 15:1-11

Zingen: 642:1,2,4,5,7,8: Ik zeg het allen, dat Hij leeft, dat Hij is opgestaan

Bijbellezing: Johannes 20:1-18 → Elaine

Zingen: 626 (alle 8): Ik zoek mijn Heer, het graf is leeg

Paaspreek

Lieve gemeente!

I.

Vandaag vieren we de moeder van alle zondagen. Ik las de zin bij de voorbereiding op deze Paasdienst en ik vind hem prachtig.

We vieren de moeder van alle zondagen. - Maar wat betekent dat eigenlijk?

Elke zondag - of preciezer gezegd: elke zondagse dienst is een herinnering aan het origineel. Het origineel is de Paaszondag – de eerste dag van de week, dag van de opstanding. Pasen is daarom van begin af aan veel wezenlijker dan Kerstmis, omdat elke zondag in het licht van Pasen staat.

Maar waarom is Pasen, waarom is het feest van de opstanding zo centraal voor het christelijk geloof? Waarom is Pasen de hoogste feestdag van de kerk?

II.

Jacobine Geel schrijft in een artikel over Pasen en Opstaan¹:

Pasen viert het beste dat godsdienst te bieden heeft: leven, sterker dan de dood, liefde die haat overwint, lijden dat liefde wordt. (...) Dit te geloven drukt niet neer maar nodigt uit, daagt uit om op te staan. (...)

Opstaan kan op tal van manieren, en het verhaal erover kan op de meest onverwachte plaatsen en momenten beginnen.

1. Neem **Mahmoud**, een jonge moslim die zich steeds meer aangetrokken voelde tot de jihad. Hij begon heimelijke fantasieën te koesteren over zijn deelname aan de gewapende strijd tegen ongelovigen. Tot hij ziek werd, ernstig ziek en in het ziekenhuis belandde. - Hij werd daar geraakt door de inzet van zoveel artsen en verpleegkundigen om hem weer beter te maken. – En hij, Mahmoud, zou de mensen die hem in leven probeerden te houden, zelf naar het leven willen staan?

Mahmoud draaide om. Hij kwam met zijn verhaal naar buiten. Nu doet hij zijn best om jongeren als hij op een vreedzaam spoor te krijgen.

¹ NCRV-gids 13,26 maart – 1 april, Pasen – 'Ik zal er zijn', Jacobine Geel, Lijden werd liefde, p.13-14

2. (...) En dan is er **Marieke**. Een jonge, ambitieuze vrouw, maar met een psychische kwetsbaarheid. Die kwetsbaarheid haalt haar uit haar kracht, maar wat bijna evenveel energie vreet is haar schaamte erover. Ze wordt kopschuw, trekt zich terug. Haar wereld wordt kleiner, haar baan wankelt.

Tot ze besluit dat ziek zijn iets anders is dan niet de moeite waard zijn, en dat haar ziekte het daglicht evengoed kan verdragen als griep of een gebroken been. Ze begint over haar kwetsbaarheid te praten en te schrijven. Ze vecht zich terug – in haar leven en in haar werk. Ze werkt als een gek: nou en?

III.

Lieve gemeente, deze twee verhalen die Jacobine Geel vertelt, raken mij. - Waarom?

Omdat Gods licht van Pasen ook mij vertrouwen en hoop heeft gegeven in tijden van mijn leven, waarin het donker was en ik verdrietig of teleurgesteld was. Soms was een probleem zo moeilijk, dat ik meende dat het niet op te lossen was. Soms leek een situatie uitzichtloos en toch kwam ik er uit: kwetsbaar en gesterkt. Ik stond op en het leven ging verder.

De twee persoonlijke verhalen raken mij ook, omdat ze mij doen beseffen, dat het licht van Pasen, de kracht van de opstanding ook in onze tijd nog werkt in mensenlevens. En ik mag dat meemaken bij mensen die ik bezoek en die me vertellen, hoe ze een harde klap in hun leven te boven zijn gekomen, hoe ze opstonden en verder konden – veranderd en gesteund door Gods Geest van nieuwe moed en van nieuw leven.

Die verhalen stimuleren mij om na te denken en in me zelf te kijken en om mij heen te kijken en me af te vragen:

Hoe kan God in de stilte ons hart en ons leven veranderen? Waarin ligt de diepe omvormende kracht en de invloed van de weg van de Gekruisigde en Opgestane – voor mij, voor jou, voor anderen?

En dat hoeven niet altijd grote dingen zijn. Dat kunnen al **kleine dingen** zijn, kleine belevenissen die in ons uit tillen boven pijn en verdriet, boven wanhoop en uitzichtloosheid. - Soms kunnen kleine belevenissen of beslissingen een verbazingwekkende draai brengen, een mooie uitwerking hebben om mijn, op onze toekomst.

Zusters en broeders, let daar eens op!

IV.

Zo was dat ook met **Maria van Magdala** in het Paasverhaal uit het Evangelie van Johannes.

En zo was het ook met de apostel **Paulus van Tarsus** die in zijn brieven laat doorschemeren welke impact, welke ommekeer de ontmoeting met de opgestane Christus in een visioen op zijn verdere leven had.

Neem nou **Maria van Magdala**. Het Paasverhaal waarin zij voorkomt, doet me beseffen dat de boodschap van Pasen tijd nodig heeft om tot haar door te dringen. Dat kan even duren - uren, dagen, of nog langer. Vaak is er nog veel meer tijd nodig.

Er gebeurt iets - en dan komt er een proces op gang. Het is als met geloven überhaupt, dat is ook een proces. Dat kan ook een weg zijn van voortschrijdend inzicht, van stukje voor stukje meer begrijpen en beseffen van de dimensie van God.

Maria gaat op weg naar het graf van Jezus. Het is nog **donker** – de **zon** is **nog niet opgegaan**, maar ook **in haar zelf** is het donker. Ze is ontredderd – omdat ze Jezus kwijt is en nog veel meer. En dan ontdekt ze ook nog dat het **graf leeg** is. Er is niets meer over van Jezus. - Niets meer?

Mij valt op dat in de evangelies Pasen niet begint met een wonderlijke vertelling in detail, hoe Jezus opstaat, maar met een leeg graf. De evangelisten zijn zeer terughoudend en zwijgzaam, want de opstanding zelf onttrekt zich volkomen aan ons waarnemingsvermogen. Het lege graf is wel zichtbaar en het wekt onrust en vragen op. Zo begint Pasen.

Maria van Magdala is degene die Petrus en die andere leerling van Jezus **in beweging** zet, met haar ontreddering en met haar vragen. Een huilende vrouw die mannen in actie brengt. De een kan wat sneller dan de ander, maar ze rennen. De een blijft voor het graf aarzelen, de ander reageert wat meer primair: hij gaat direct naar binnen en ziet de windsels. Zo verschillend zijn mensen, zo verschillend zijn ook de leerlingen van Jezus. En dan wordt verteld: *“Toen ging ook de andere discipel, die het eerst aan het graf gekomen was, naar binnen, en hij zag en geloofde...”*(V.8). Opmerkelijk!

Maria staat bij het graf te rouwen, te huilen. Ze vraagt zich af wat dit moet betekenen. Wat goed dat er dan iemand is die goede vragen stelt, soms antwoorden en troost aanreikt. – Die iemand wordt in de bijbel “engel” genoemd (“angelos” betekent gewoon “boodschapper”). En hier zijn het er zelfs twee - en ze komen als geroepen.

En Maria van Magdala zal het zijn die de boodschap door zal geven aan de andere discipelen. Maar eerst heeft ze dus die ontmoeting met de twee boodschappers. Ze vragen Maria om haar verdriet onder woorden te brengen. Pastorale engelen zijn het. En als ze dat heeft gedaan, draait ze zich om. En weer die vraag, maar nu van de tuinman: “Waarom huil je?”

Jezus wordt niet herkend na zijn opstanding. Maria heeft niet door, dat Jezus niet is weggenomen. Aan die tuinman vraagt ze daarom, of hij Jezus, haar meester, heeft weggenomen.

Pas bij het horen van haar eigen naam “Maria” gaan haar ogen open, ze ontwaakt. Het is een van de indrukwekkendste momenten in het evangelie - haar reactie: “Rabboeni!” (Mijn meester). Met dit moment van persoonlijk aangesproken worden, komt de ommekeer, begint een nieuwe fase. De zon gaat op, het licht gaat op – het Opgestane zet de toekomst, het leven weer in een ander licht.

V.

Ook voor **Paulus** is de ontmoeting met de opgestane Christus – in een visioen onder-weg naar Damaskus een **keerpunt** geworden in zijn leven. En zijn verandering heeft een enorme impact gehad in de ontwikkeling en verspreiding van het evangelie en de groei van de gemeente van Christus in de wereld.

De paasboodschap “Christus is opgestaan uit de dood” is **kern van de hoop** op de toekomst. Het is zo ongelooflijk, dat niet alleen wij in deze tijd problemen daarmee hebben, maar ook de eerste christenen al. De apostel Paulus voerde al lange discussies daarover met leden uit de gemeente in Korinte. We hebben een stuk daarvan gehoord uit hoofdstuk 15 van zijn 1^e brief aan de Korintiërs.

Zijn betoog klinkt alsof hij wil bewijzen dat Christus echt gestorven, begraven en opgestaan is, omdat het zo in de heilige schrift is aangekondigd. - En omdat er geloofwaardige, betrouwbare getuigen voor zijn. Paulus noemt ze op: Kefas (bekender onder zijn Griekse naam "Petrus", de Rots), de twaalf, dan 500 zusters en broeders, Jakobus de broer van Jezus, zuil in de oer-gemeente van Jeruzalem, en de andere apostelen en tenslotte Paulus zelf.

Zijn door dat indrukwekkende aantal alle twijfels uit de weg geruimd? – Nee, eigenlijk niet. Er zijn hele volken die zich hebben vergist of aan waanvoorstellingen ten prooi vielen. - Wie niet al gelooft, voor die is die lijst van Paulus, nog lang geen bewijs.

Maar deze opsomming is ook helemaal niet als bewijs bedoeld. Want het gaat Paulus niet om abstracte feiten, maar om een levendige ervaring.

Dat zegt hij zo: *"Het belangrijkste dat ik jullie heb doorgegeven, heb ik op mijn beurt ook weer ontvangen."* (V.3b)

En nadat hij dus zijn lijst van Paasgetuigen heeft genoemd, wordt hij heel persoonlijk en eerlijk: *"Want ik ben de minste van de apostelen, ik ben de naam van apostel helemaal niet waard, omdat ik Gods gemeente heb vervolgd.*

Alleen dankzij zijn genade ben ik wat ik ben. En zijn genade is bij mij niet zonder uitwerking gebleven..." (V.9-10b)

Paulus werd ooit onderweg naar Damascus door de Opgestane, door Christus ingehaald. Paulus, die ook Saulus heette, was onderweg om de christenen te vervolgen en te arresteren. Ineens werd hij werd door een licht en viel van zijn paard. In een visioen hoorde hij de stem van de Levende: "Saulus, waarom vervolg je mij?"

Die gebeurtenis heeft Paulus tot bezinning gebracht en heeft hem totaal veranderd.

Het licht van Pasen dat het duister doordringt, verandert mensen. De ontmoeting met de opgestane maakt mensen nieuw, anders.

Dat is de clou van die opsomming van verschillende mensen in de brief van Paulus. Dat is de clou van de Paasverhalen zoals die van Maria en Petrus en die andere leerlingen.

En dat is ook de clou van de verhalen van Mahmoud en van Marieke en van andere mensen uit onze tijd.

Daarom is Pasen voor ons de moeder van alle zondagen. Het licht van de opgestane schijnt ook daar wat het duister is op onze aarde.

En wij, jij en ik, worden uitgedaagd om te ontdekken, waar Christus, onze gekruisigde en opgestane broeder en meester, in ons leven een rol speelt en nieuwe moed geeft om te leven. Ik wil ons uitnodigen om daarover na te denken: Wat doet de boodschap en het licht van Pasen mij en wat kan ze betekenen voor onze wereld nu? Amen.

Muziek

OPEN RUIMTE en mededelingen

Gebed en Onze Vader

Collecten

Zingen: 634 (alle 2): U zij de glorie, opgestane Heer

Zegen

Zingen: 425: Vervuld van uw zegen gaan wij onze wegen